

odpeljal ni. Seveda je država Portugal strogo klerikalna.

Kmet na Švicarskem. Veliki svet švicarskega kantona Bern je obravnaval o načrtu, ki ima pospeševati živinorejo. Po § 1 tega načrta se ima izdati najmanj:

za konjerejo	35.000 frankov
„govejorejo	100.000 „
„rejo male živine	25.000 „
skupno 160.000 frankov.	

Tako se deluje na Švicarskem za kmeta. Pri nas pa se brigajo poslanci za neumne napise. Pri nas imamo dosti denarja za penzionirane hofrate, generale, ki so vojske izgubili, fahirane ministre, cukar-barone, za kmeta pa figo!

Dopisi.

Polenshak. Tukaj se godi kakor na Ruskem. Kadar se doma ne vojskujejo, pa se po sodnijah prepirajo in denar trosijo in vse pride samo od klerikalne hujkarije. Kakor smo že poročali, se je opekel najprve g. mežnar Glavnik za okoli 40 kron, zraven še je moral oznaniti svojo „nezgodo“ pred množico. Drugi je šel na limanice občinski predstojnik in poštar Franc Šori; stala ga je stvar tudi kakih 40 kron. Vsakdo naj pometa preje pred svojim pragom in naj molčijo vsi širokoustneži! Dalje je še ena prav lepa dogodba. Gospod cekmešter Šamprl se je tudi prav grdo zjezil, ako ravno še starček komaj koraka in še je zraven tega zelo gluhi; ali jezik mu še vendar ne daje miru; parkrat je starček jezik zasul in že je moral romati v blagajno po svoje dukate, katere je še dolgo hranil; o joj joj!! Starčku se še kaj poljubi; baha se sedaj, da mu je njegov tožitelj dobroto storil, da ga je tožil ker je moral štirikrat v mesto hoditi in v tem je lotrijo stavil ter je dobro zadel. Mi pa pravimo: Bog nas obvaruj take lotrije, da je ne bode nebeden zadel. Ali pa mogoče je da je Šamperl pozabil da je imel denarje v blagajni, ne pa v lotriji; to stvar bi mu moral nekdo razodeti, starček se moti. Ubogi Caf, oštarša od sv. Tomaža, brat gos. dekana, si je kaj prizadeval in hudo lagal; ker se je pokazalo da g. Caf ni bil pravičen ni imel priložnosti, da bi svojo dušo prodal. Lepo je to za dekanovega brata! Naše Polenske poglavarje pa tudi vprašamo, ali je to redno, kakor ste napravili z onim starim možem, kateri nam je tako dolge leta v cerkvi rožni venec molil in križ nosil, zdaj pa, ker je črez cekmeštra svetočil, pravico in resnico govoril, ker je moral priseči, ker ni hotel krivo prisegati in lagati za cekmeštra? Mož je imel ko je še bil mlajši, sedeš v cerkvi, zdaj ko je pa starejši in slab bo se moral tam okoli po tleh kotali; lep zgled! Zdaj pa še nazadnje opozarjamo ljubljanskega krokarja, naj čisto molči, in miruje o Polenskem dopisniku. Za mir in red bomo tukaj na Štajerskem sami skrbeli; ako pa nam prideš še enkrat s kako bedarijo bomo pa kaj družega zapeli; s takim pa se že dolgo ne glihamo, ker nam je preneumen časopis! Za danes velja! Na svidenje! 12 neustrasnenih apostolov!

Stoperce. Stari pregovor pravi: kdor nima v glavi, mora v petah imeti. Semtertja je pa le dobro, da človek kaj pozabi. Ko bi mi ne pozabili objaviti teh vstic že v 26. stev., ne imeli bi jih zdaj. Dandanes bodi varčen! Torej kaj novega? Zadnjič smo vprašali, je-li se bode Keček ogibal naprednih hiš, kadar prihaja z žakljom po vasi. Zdaj pa nekoliko nazaj vzamemo in ga povabimo, naj le pride. 16. junija pri popoldanski službi božji je imel zopet s „Štajercem“ opraviti. Ves njegov „krščanski nauk“ obstoji iz besedičenja o „slabih časnikihi. Vi, dragi Andrejček, kakšne „cajtunge“ pa ste vi brali, ko je imela trboveljska Čebinka „bolano nogo“? Ali ste ji čitali takrat pobožnega „Fihposa“? Keček je tudi priporočal, naj se daje na napredne hiše napise: Tukaj se „Štajerca“ bere. Dobro dobro, stric! Kadar prideš z žakljom, pa pridi s polnim; v žaklju prinesi tiste napise, da jih prilepiš po hišah. Bodeš dobil obilo plačila. . . Poročali smo že, da bodo pri nas občinske volitve. Keček se je že hudo trudil in pravi, da hoče občinske bukve v roko dobiti. Kaj misli neki z njimi? V bukvah ni cekinov.

Vsak delavec dobi plačilo; tudi Kečeku poplačamo, ako ne postane popolnoma miren.

Pobrež pri Prihovi. Naš g. župnik nas v Slov. Gosp. obrekuje, da smo hujkalki in rajnega omlinarja Gosnika k čitanju „Štajerca“ (kakor on meni slabih časnikov). Ali mi se zavoljo tega nikakor ne jezimo. Mi kod možje in kmetje v zvezi vemo dobro, da je bil rajni mlinar Gosnik eden „Štajerčevih“ naročnikov in mi smo mu hvale dolžni v grob, da nas je na pravo pot pripeljal. Pokojnik ni potreboval nobenega prigovarjenja, ker je sam vedel, da mora biti pošteni človek naprednjak. Ko je bil čas volitve, bil je naš g. župnik malo doma. Lazil je vedno okoli in poizvedoval, katerega je kdo namenjen voliti. Tako je imel vzrok in obiskal večkrat že takrat bolanega mlinarja Gosnika. Tako pa je imel tudi priložnost, pogovarjati se z marsikaterim zaradi volitev. Ali pravo izvedeti mu je bilo malo težko, ker naši Pobrežani niso bojazljivi ali klepetulje in ne držijo s staro Zimerlco. Ali vendar se je znašel nekdo, ki je tej Zimerlci na tihem služil. Ta izdajalec nas je izdal za par požirkov piva. Čeprav ni vedel za gotovo, vendar je kazal s prsti na hiše od vaše krčme, kje da se ima Pišek voliti. Stara Zimerlca je o volitvi malo vedela, zato si je najela poduradnika. Glavna stvar je bila njena dolžnost, da brzjavi župniku, kdaj je Brezenik v vaški krčmi malo dobre volje, koliko smrek in koliko po 100 gl. da Gabrunu Petru itd. Bomo že še kaj pisali.

Dobriška ves pri Prihovi. V času volitve je bil tukaj veliki „hec“. G. župnik je prišel z sviniskim mešetarjem in gospodnje so pridno hleve odpirale ker so mislile, da bo „gospod“ dobro naše pujske poplačal. Ali župnik je malo pujske gledal; iskal je namreč le glasove za Pišeka. Ker so naši vaščani dobri ljudje, dali so jima vince piti in nasrkala sta se ga dovolj. Potem sta odšla brez da bi kaj kupila. Mi pa smo izprevideli, da sta obadva mešetarja. . . Mi čislamo našega župnika, kakor se spodobi, kar se tiče njegove službe. Ali ker nas je žalil v „Fihposu“, mu moramo to povrniti. Kmetje, le vkup, in trobimo v naš rog, ne pa v farškega!

Kmeti iz Dobriškevasi.

Št. Vid nad Valdekom. Dragi „Štajerc“; upamo da se še nisi naveličal prati umazano perilo gotovih „gospodov“. Naš župnik Repolusk zopet ne daje miru. Državnozborske volitve so minule, ali za občinske se pripravljajo. Mi vprašamo Repoluska: Zakaj pošiljaš svojega mežnarja F. Mirkarja po fari, da nadleguje volilce z agitacijo za tvojo osebo? Mi ne damo svojih glasov tebi ali tistim, ki plešejo kakor ti špilaš. Zakaj pošiljaš mežnarja nad stare tercijalke, da bi dobil od njih pooblastila? Znano je je itak, kako se vidva z mežnarjem na ženska pooblastila razumeta. Zakaj si rekel, da bi rad uradoval za občino? Take želje ne pripadajo župnikom. Ako imaš poleg župniškega posla še toliko časa, pojdi na vrh planin kože pasti in jih sili za pooblastila. Repolusk je sam kriv, da ga ne maramo v občinskem odboru. Vprašamo uredništvo, kako je mogoče, da nasprotuje mož kmetom, ki je sam kmeti sin. Župnik Repolusk, kam plovete? Koliko časa bo vaš oče še v cerkveni bajti? Ali nas razumete?

Več volilcev.

Račje. (Kaj je list „Štajerc“?) „Štajerc“ je prekoristni list nevednemu ljudstvu, kateri že ima zelo število naročnikov, med katerimi se še jih pa dosti najde, ki ne vedo zakaj so naročeni na ta list in zakaj ga čitajo. — Ko bi vsaki naročnik „Štajerca“ pričakoval tako kakor jaz, da nam se sveti res lepa bodočnost, krasna spomlad in obila žetev, ako sodelujemo z vsemi močmi za naš resnicoljubni list, gotovo bi se potrudili marsikaj. Narobe je ako si mislite, da „Štajerc“ deluje v ta namen, vzeti nam vero, izpodriniti duhovnike in porušiti hišo božjo. „Štajerc“ izhaja že osmo leto. Dosti se je bilo treba bojevati ta čas, nastavljali so mu zanjke, da bi ga ujeli, ponujali mu mišnice, hoteč ga zastrupiti, da se pa to ni in se ne bode, zgodilo, treba nam je neumorno napredovati, le tedaj smemo upati krasne svobode in zadovoljnega življenja. Ako pa „Štajerc“ osnaži kakšnemu kaplančetu blatno suktnjo, stori to v ta namen, da izvemo mi, kje se največ pijančuje, kje se spravi mnogokatera neomadeževana de-

vica ob najdražji zaklad Tam v farovžah godijo se hude stvari, kakoršne še nam bednemu ljudstvu niti na misel ne pridejo. Dragi čitatelj, sedaj lahko sprevidiš, zakaj lažejo da si na komaj ferdaman ako „Štajerca“ čitaš; ker njem najdeš, kakšne lumparije delajo in omenim onega, kateri je pred par meseci prišel na kolodvor Račje, hoteč se odpeljati. Ta žepnani gospodek je komaj prilezel v čakalnico, gotovo je pogledal štefanu na dnu. Z njim prišel je tudi neka ženska, ne vem je bila njegova kuharica, ali si jo je najel samo za kratek čas. Omenjena ženska se je tudi nalezla dobre kapljice tako, da si ni mogla jenke opasati, na kar pa pristopi neka gospodična, katera jo pomaga opraviti. Saprbold, misli sem si na tihem, kaj neki pomeni, da ji jenka ni opasana, pa takoj ko sem videl, da jo je far prijel okoli vratu, ter ji načental na uho „preljuba moja Trezika“, sem vse razumel. . . Ako se to ne verjama, vam lahko ob priložnosti omenim onega, kateri je nosil temu nežnemu ptičku suktnjo, ter se hudo priduševal za srebrne kronice. Tedaj pa pride tudi oni posvečeni grešnik po imenu na dan „Ostrmite nebesa zaradi tega, in njih vrata silno tuguje“, govori gospod. „Dvojno zlo je storilo moje ljudstvo; zapustili so mene, stedenec žive vode, in si izkopali kapnice, kapnice razdrte, ki ne morejo držati vode. Nad njimi so rjuli levi in poganjali svoj glas, naredili so deželo v puščavo; njena mesta so požgana in nikogar ni, ki bi v njih prebival“. . . Toraj poljšajte se, kateri ste nam kot vzgled Kristusa, da boste Vi nas učili pošteno in bogoboječe živeti, ne pa mi Vas. Ti zbegano ljudstvo pa na delo brez strahu; ne bojte se pekla in žrepla, s katerim Vas strašijo slabi farje, ako jim ne napolnujete nikdar sitih malh. Toraj razširjajte naš list „Štajerc“, kajti neobhodno potrebno je da se nahaja ta list v vsaki kmečki hiši, pri vsakem delavcu, ker namen „Štajerca“ je, da se zboljša bodočnost. Sedaj veste kaj je in kakšen namen ima „Štajerc“. Toraj delajmo za svoj list, naročajmo, razširjajmo, in priporočajmo „Štajerca“! Ako bo „Štajerc“ napredoval, se nam ni bati pogina, kajti klerikaleci, naši najhujši sovražniki, hirajo in bolehajo. Mi pa gremo naprej! Geslo bodi „Viribus unitis“! S združenimi močmi! Kod neystrašeni naprednjaki pozdravljam Vas vse skupaj prijatelje in sovražnike Vam udani Matijas Pochera v Račjem.

Iz Planine. Živijo Cilka! Sedaj bodeš pa le mogla iti iz farovža, ki so te že gospod provizor preveč siti in so ti dali „Laufpas“. Tega ti je že bilo davno treba. Gosp. provizor v resnici ni toliko zaslužil, da mora zavoljo tebe toliko preslišati! In to samo zato ker se po trgu tako reči bahaš ki še resnica niso! Toraj ven z njim, gosp. provizor! Takrat boste vendar imeli mir, ako pa ne, Vam pa še ne damo miru, bodena pa še kaj lušnega povedali. Pa mislimo da se boste dobro premislili in to storili, kar je lepa in prav. Saj vidite da pri Vas za drugo ni kakor za pohujšljivost mladega ljudstva. Zberite si raje bolj stare kuharice, kakor jih imajo in morajo imeti c. k. orožniki. Za danes „z Bogom“.

Šmartin pri Slovenjem Gradcu. predragi Štajerc, tudi jaz Te prosim za mali prostotek, da Ti naznanim naše klerikalne agitatorje, kateri so ob času volitev hodili od hiše do hiše, komaj najpotrebnejši berači, in volilce prona naj volijo klerikalnega kandidata Robiča. Neki privadranec iz Pustegore, ki rad alihi na imo Drčaj, je šel h kaplanu po Robičeve plakate in jih že med potjo pri hišah na okna prilagajal. Pri tem delu mu je pomagal tudi njegov sin, ki jo je pa prav pošteno skupil. Drugi klerikalni agitator in farški podrepanj je bil neki Naost, ki je manj zavednim volilcem, trgjal iz volilne listke in na-nje zapisaval klerikalnega kandidata Robiča. Zaradi tega se je moral po sodnijah zagovarjati in bo tudi prav postalo kašo pihal. Nič boljši ni bil neki Kebrov Franček, ki se je imenoval vodja Golavobuških fantov, čeravnoga sovražijo kakor črno vrano. Tudi ta klerikalček je pisal volilcem na njih listke z besedama Robiča. Zato tudi njemu kaša ne odide. Ti mladobobci so bili kar naravnost nasilni in so le z zvijačo še toliko glasov nabrali. Pa mi napredni kmetje smo volili edino le našega de-

načina Ježovnika in smo nasprotnikom strogo puzili na prste.

Sv. Lovrenc pri Knitelfeldu. V tukajšnji pekarji sta delala dva pomočnika. Mlajši je že daljša časa nato pazil, da bi svojemu starejšemu tovarišu Valentinu Krambergerju iz Sp. Velikne pri sv. Rupretu v Slov. Gor. poškodovano zdravje ali pa ga celo umoril. Nastal je med njima prepir. Mlajši vzame 12 cm dolgi nož in ga hoče zasaditi v svojega tovariša. Rešil je zadnjega gospod, vendar pa trpi silo bolezen vsled strahu in jeze. Hudobnež že sedi pod kličem.

Iz Dobja pri Planini. Dobili smo sledeči predčni popravek po § 19, katerega objavljamo le zato, ker hočemo pribiti lažnivost tistega Vurkelca, ki se ne upa pred sodnijo, ker bi se mu tam še marsikaj dokazalo. Ta popravek se glasi: V amisu § 19 tisk. zakona zahteva podpisani župni urad, da sprejmete sledeči popravek s odrom na Vaše poročilo: „Iz Dobja pri Planini“ v št. 26., dne 30. junija 1907. 1. Ni res, sem Vinkelc se je iz prižnice plaval, kateri se bo Korošca volil ne bo kristjan, bo storil velik greh itd.“, res pa je, da nisem Korošca pred volitvami v cerkvi nikdar javno imenoval. 2. Ni res, da sva „temni noči špacirala in špajala z Maliko“, in da sem jo drugo jutro „pustil k sv. obhajilu pristopiti brez preje opnavljenepovedi“, res pa je, da tega nisem storil. 3. Ni res, da baje nisem „hotel na smrt bolanega starega moža iti previdet, in je potem umrl brez sv. zakramentov“, res pa je, da zaradi moje krivde ni še nikoli nobeden umrl brez sv. zakramentov. 4. Ni res, da sem „dal neki pošteni čeni sedež v cerkvi samo iz hudobije izterjati“, res pa je, da samo iz hudobije nisem dal izterjati nobenega sedeža a cerkvi. Kn. šk. župnijski urad Dobje, dne 8. julija 1907. Jernej Vurkelc župnik.

Opomba: Nesramnost tiči v tem, da pošilja Vurkelc to čekarijo kot „uradni“ popravek. Hudinja, kaj pa briga knezoškofijski župni urad v Dobju, ako, „špacira in špaja“ Vurkelc svojo Maliko? Torej bi bila „uradna zadeva“? Tudi se v Vurkelcem ne bomo prepirali, ali je izterjal ubogi ženi cerkveni stol iz hudobije ali pa iz drugih vzrokov in iz hudobije. Vurkelc naj se raje skrrije!! Očitati smo mu že druge stvari in njegove nesramnosti mora biti enkrat konec! Mi bi ne smeli k temu popravku napraviti nobene opombe. Ali — toži nas, lažnivi Vurkelc in sodnija bode odločila kdo ima prav!

Loka pri Kozjem. Prevorski farani imajo mladega podučitelja, katerega moramo malo psovati. On ni čvrstega zdravja, zato se rad spreha. Sprehajajoč bere časnike, po „Stajercu“ pa hudo udriha. Govori tudi: nam se spodobi, da se spočitujemo; kmet pa naj le dela, da dobi tulje. Radi delamo kmetje, „Stajercu“ pa nam pri temu pomaga in ga čitamo z dobrim srcem ter velikim zaupanjem. Ali vsak drug stan naj stori istotako kot kmet svojo dolžnost. Omejitvega gospoda pa vendar tudi kmetasko delo veselji; komaj mine popoldanski poduk in že teče — koruzo okopavati... Toliko za danes v posvarilo!

Divja vas v Šmartnu pri Slovenjegradcu. Kakor jari kuščar in razkačen puran, če mu pokažeš rudečo cunjo, divjal je naš vse časti vreden fajmošter Lenart četrto pobinkoštino nedeljo na prižnici. Kričal je: „Prinesite denarje, potem pa me le dajte v cajtinge“. Z vratmi je treakal, da se je tresla cerkev, pri daritvi sv. maše pa se mu je bliščal obraz same pobožnosti in bogaboječ vnosti, kakor bi bil s sajami lakiran. To sicor ni lepo; ne po lutrovo in ne po turško! Gospod nadžupnik! Mi Šmarčani smo vsajni omikanih, priljudnih za božjo čast vnetih duhovnikov, kakor so bili vaši predniki, ne pa razsajačev in divjakov. Oznanujte nam besedo božjo, razlagajte nam sv. evangelij, učite nas krščanski nauk, potem vas bomo radi poslušali, radi ubogali in pa radi imeli. Vaše krante in neslanosti pa obdržite za se, za vašo kuharico in vaše hlapce, kateri so tistih že vajeni; pri nas ne opravite s hujskanjem, šinfajnem in obriranjem faranov nič več. Če ne bote mirovali vam bomo kmalu hrbet pokazali. Tudi ne morete več razločevati kaj je cerkvenega in kaj farskega. Možnarje na Ilomcu ste pobrali, če ravno so jih kupli šmarški fantje. Cerkevni

denar, ki se skupi na Ilomcu za točenje vina in pivu in je določen za cerkvene potrebe; na Ilomcu ste po dohtarju zgulili od cekmeštrov; homsko cerkev pa zaklenili, da ne more špenglar vturniti in popraviti po strelci napravljene skide. Le tako naprej in kmalu vam bodo pokazali vsi cekmeštri figo. Mislite, da so cekmeštri samo za to, da bi ob nedeljah in praznikih dregali s škreblico ljudi pod nos in nimajo drugega dela in pravic, kakor da se vsako leto enkrat podpisajo na računse pole, katerih še ves čas kar ste tukaj, niste komu pokazali ali pa v pregled dali?! Nekdaj smo imeli v Šmartnu kaso, od katere je imel župnik in cekmeštar vsak po en ključ! Kam je le prišla tista kasa? Če pa hočete imeti vse sami, pa pojdite v nedeljo sami pobirat ofra, ali pa pošljite vašega Jirga. Kdo pa se je na Telovo pri nas jokal? Gotovo vaša lepa, rudečenosa hubarca, ko vas je vidla tam pri kapeli na polju tako ginjenega na sv. Lenartu sloneti. Svetujemo vam tudi, da pustite lintvorta na miru in se ne vtikate preveč v naše posvetne stvari, drugače bomo v Poljčanah prašali, kateri veter vas je tam o polnoči vzdignil in v Šmartin zanesel. Tudi bomo Poljčance za tisti recept prosili po katerem so se vas tam doli znebili. Lintvort.

Novice.

Visoka čast je doletela ponižnega našega „Stajerca“. Prvaši listi poročajo, da je interpeliral poslanec Benkovič s svojimi ednakovrednimi tovariši ministra zaradi „nepostavne pisave „Stajerca“... Ko bi takrat mi sedeli v zbornici, ploskali bi Cvenkaniču na vse pretege. Tako smo se pa v uredništvu smejali, prav iz srca, smejali da bi nam kmalu trebuh popokali. Prvič je že to smešno, da si upa Benkovič govoriti o postavi. Tisti Benkovič je to, ki je bil izvoljen edino z najhujšim švindelnom svojih črnih pristašev! Tisti Benkovič je to, ki računa v bogemu kmetu za 6 vrtic v pismu 3:60. K ali celo 4:60. K! Tisti Benkovič je to, ki razglasuje v svoji cunji „Posavska straža“ brezobzirni bojkot naprednjakov, akoravno je ta bojkot po postavi prepovedan! Ta Benkovič govori o postavah... No, mi še nimamo njegove slavne „interpelacije“ v rokah, torej tudi ne vemo, kako in ne kak način je naša gal ta brežiški advokat ministre. V kratkem dobimo to „interpelacijo“ in potem bomo našim prijateljem že povedali, kaj vse si upa to človeče. Pravijo, da piše „Stajercu“ nepostavno. Hm, hm! Res ne moremo pomagati, ali naša dolžnost je, da odkrivamo vse nepostavne lumparije prvaško-klerikalne gospode. Ali smo pisali „nepostavno“, ker smo povedali, kaj je uganjal Hešič z otroci, kako je kradel župan v Turškemvrhu, kako si dela Benkovič račune in kako so črnhu aleparili pri volitvah... Ako je to vse nepostavno, zakaj nas pa niso „konfiracirala“ in zakaj nas pa ne tožijo? Vemo, zakaj se gre tem ljudem. Ne dopade jim, da jih ne prijemajo z „glace“-rokavicami, da ne govorimo lepo kot nežne „jungferce“, da povemo resnico odkrito in brez ovinkov. Pregrbo jim pišemo. Ali — roko na srce! Kdo drugi je pričel s psokami kakor črni časopisi? Kdo rabi laž in obrekovanje in infamijo v politični borbi, ako ne črni časopisi? Zakaj se je skrtil Benkovičev list za kranjske in „Mir“ za ljubljanske porotnike? Ali piše na celem svetu sploh kakšen list tako poldlo in surovo, tako lažnivo in hinavsko o kakor klerikalne cunje? Brigajte se za-se, črni gospodje! Brigajte se za svoje smeti! Narodite vašim plačanim pisacem, naj si priučijo od nemških listov poštene pisave in — dobro bode za vse! Dokler pa bode s palicami po nas udrihali, toliko časa bijemo s poleni nazaj... Sicer pa se ne jezimo čez Benkovičove komedije. Iz srca mu privoščimo njegove neumnosti, ki jih dela kot poslanec, katerega se ne more za ušesa pred sodnijo privleči. „Dummer August“ grof Sternberg in prismojeni Freal sta dobila tovariša v osebi — Benkoviča. In to nas veselilo.

Prečez „birjo“! Pošteni in splošno spoštovani kmetijski posestnik nam piše te-le vrstice: Približuje se čas toliko zaželjene žetve in že se po farovžih krpajo žaklji za „birjo“. Tako, dragi kmetič! Celó leto si se žejen in lačen

od svita do pozne noči ubijal s tvojimi in živino na polju, trepetal si pred vsakim črnim oblakom, jok in stok tvojih otrok spremljal je „šibo božjo“ — točo, raz prižnice pa si na dan počitka, na dan, ki je posvečen tvojemu trodinemu Bogu, ališal vse drugo, nego božjo besedo. Psovke najrše vrste padale so vso leto po napredno mislečih kmetih, prokleti so bili šestokrat podučni spisi, posebno proklet pa je bil vsak bralec našega domačega kmečkega lista „Stajerca“; ja celo farsko podivjanje je dospelo tako višino, da je dušni pastir celo na smrtni postelji delal razloček med brezpoštnimi podrepniki in med poštnimi dostikrat izglednimi naprednjaki. Ob času državno-zbornskih volitev stali so z malimi izjemami naši duhovniki na kmetu sovražni strani, niso nam privoščili, da si izberemo pridne krščanske kmete za naše poslance, ne, vsiljevali oziroma tudi vsilili so nam financerje, hofrate, advokate in poželjive, častilakomne pope, akoravno so bili naši kandidatje boljši kristjani nego od žene ločeni hofrat e compagnia bella okoli črne sklede. Sedaj dragi kmečki trpin, pa pride čas, ko pridejo poslanci župnika, gospod kaplan, mežnar, organist, farovski hlapec, farovski pastir in farovška kuharica v žitno „birjo“. Vsa ta druhal kaže zdaj ljubeznjive nosnice, spreminja oči proti nebu, kakor najčistejši svetnik se ti prilizuje z vso farizejsko hinavščino, samo da od tebe izsesa koliko največ mogoče žita in zrnja. V največih slučajih nima ta peklarska banda nobenega postavnega dovoljenja ali vzroka, „birjo“ pobirati; mi vprašamo torej našo javno oblast, gospode orožnike in druge merodajne osebe, zakaj ne aretirajo blagosovljenega berača, ali njegovega trogerja, kakor aretirajo kakega „vandrovca“ ali kako staro onemoglo babico-peklarco? Torej red gospodje, — pred postavo smo vsi enaki. Napredne g. župane in vse naprednjake pa prosimo, naj delajo na to da se ta pijavka našega gospodarstva odstrani. Naznanite vsak slučaj okr. glavarstvu in zahtevajte nujno rešitev; pokličite orožnike in zahtevajte, da napravijo red! Okrajna glavarstva pa nujno prosimo, naj prepovejo uradnim potom to ljudsko izkorščanje. Kaj je po mestih za vbojo ljudstvo loterija, to je na deželi farovž! V mestu znosijo ubogi trpini vse v loterijo in upajo na ta način pridobiti časno srečo, medtem ko na deželi oče, sin, hčer in mati nosijo in nosijo v farovž, samo da bi postali večno „srečni“. — Kakor on navadno ne dosežejo z loterijo časne sreče, tako tudi ti kmetič ne dosežeš tem potom večne sreče. Loči farja in njegove pristaše od cerkve in od Boga, potem si bo tebi sama pot pokazala. Sam Bog je rekel: daj Bogu, kar je božjega, in cesarju kar je cesarjevega! Pšenica, koruza, predivo, jajca, vino, klobase, svinjina, prašiči, kobile, teleta in krave, katere pobirajo nenasitni popje, niso farji pripravili; torej to ni farsko! Pripravila je vse to tvoja družina s teboj, mož, žena otroci, hlapec, dekla in „taverharji“; tam daj po zmóžnosti pravico, plačaj zaostali davek, zavarovalnino, obresti in dolgove, bodi pošteni, bogaboječ, stori tvoje cerkvene in posvetne dolžnosti, bodi dober sosed in usmiljen proti revežem, — in zagotovim ti, da dosežeš časno še bolj gotovo pa večno srečo! Najtežji odgovor bodo dajali enkrat oni poželjivi, nenasitni farji, ki celo leto v cerkvi in zunaj nje fehtajo, samo da svoji poželjivosti strežejo, ubogega reveža pa neusmiljeno napodijo, ako jih prosí za dar Božji... Nekateri, posebno premeteni župniki oznanijo, da bo „birja“ za vremenske maše (od sv. Jurja do sv. Mihela vsak petek); drugi pravijo, da je za „sv. hostije“. Toraj za približno 20 tih sv. maš, koje imajo itak dolžnost brati in pa za par kil pšenične moke je „birja“ potem opravičena?! To je naravnost nesramno! Te maše naj se, če jih želite od posameznikov, plačajo; moka naj se vzame na cerkveni račun kakor olje in sveče, beračenje pa se mora nehati! Sramujte se, lakomneži. Vaši podrepniki v državnem zboru vtaknili so vam še le pred nekimi meseci velikomilijonov krvavega ljudskega denarja v Vaš nenasitni žakelj! Kaj hočete še sedaj kot berači pred durimi ubo-